

Mindezt cigányról románra,  
románról angolra, angolról magyarra.  
Itt ez az angolna elsiklik, most balra.  
Tanulság, kisfiam: Ne légy vértanú,  
de ne legyél beszarva! Ne menjél  
csak úgy románból magyarba,  
emerre-amarra, felrázva-kavarva.

Tóth Kinga

# Kunhalom

I.

a kunhalmokon lakó remetek porból építenek házat  
faforgácsot fújnak a sátortartó pillérekbe  
a homok dunsztot kap ahogy a megvizesedett agyag  
előbb felporzik eláll tiltakozása és megtöpped  
örökké tartó gerendává változik

örökgerendákból ácsolják a tetőfedők az állványzatot  
zöldre festik a kiégett fenyőket három tujám fött ki  
a nyári szárazságban tetőgerendára állítottam ki őket  
egy másik szobanövény is kiszárította magát ahogy  
erre megfőnek a macskák is partra vetett halként tádogok  
az alföldi homokban szökőkutakba mászom átnedvesedni  
fazékban párolódnak a szerveim tetőtéri műtermemben  
vizes lepedőkbe csavarom magam programozom a szívem  
lassabban verj csapd be magad hűvös árnyékban vagy

a tetőablak gyerekkorom nagyítólencséje ezzel ölték meg a fiúk  
a békákat ezzel égették ki a giliszták szelvényeit  
falkában tekerednek felszabadultan keresik egymást magukat

II.

a népmesében a hegyláb lánya és a homokember találkoznak  
és beszédbe elegyednek hogy hol éljenek együtt majd a hegyláb lánya  
a pusztára költözik nedves krémekkel keneti magát hidropakolást  
terít az arcára folyton szomjasan keresi az ivókat hozatja  
a tetőre a zsugorvizet magába építi a mikroplasztikot elfelejtette  
a könnyezést zárja magába a vizet nem eredhet [meg az eső]  
nem engedheti a földbe nedvességeit a szomjas gyökerek

lábára tekerednének kidagadna bokáján a visszér elporladna  
a nyelve csúcsa hogy tudná így megölelni a homoki embert  
akinek tűzmeleg orra tükörré változik abban fésüli algahaját  
a hegylábi lány de kezei elfelejtik a hegyi patakokat  
és kavicscsá szilárdulnak kőujjakat faragnak belőle a vésők  
pattintanak körmöket „gondoljon az uborkára legalább 70%-unk víz”  
hogy lehet hát megmaradni itt nem verdesni a port az uszonyával  
nem lenyelni a homokvihart nem öklendezni kavicsokat  
a zománccsészébe elkérgesíteni a kart vágni  
várni hogy a tomboló szélben gyökeret ereszt a  
szűrkezónában lám a szarvasi fák hullámosak azokat ragasztja le  
zsírpapírral ha végigvezeti rajta szénceruzáját ha leteríti a homokba  
a kihajtott papírt pontokat tud rajzolni a homokba attól nem töpped  
meg a homoki ember azt meg tudja porkezeivel simítani  
azon a ponton elérnek  
és a hullámok olyanok lesznek mint az alpokalja és a hegylábi lány  
most nem vágyódik a mindig máshovába nem kell egyedül felhabzania  
a széllel és valamit oltani amit szárazságnak hisz ez az a megoldás  
amiből tanulhatnak és engedhet egyszer szigetet a pusztában  
nem lesz többet kénköves pokol  
ahol csak birkabőrbe bújt pásztorok maradnak meg ahol ezeddig  
fiatalon és csendben tűntek el az asszonyok kútba ugrottak  
vagy légyapapírgombóc akadt a torkukba vagy a visszhangjuk  
torzította vagy a papír fojtotta el a beszédet  
megtörik a szárazmedencei átok megtelik vízzel a vekeri-tó is  
és messze a délibábon újra hegyeket lehet látni  
szelik az eget

III.

rozmaringlevelekre mályvavirágokra  
telepednek a gyíkok  
hasukat szívják a fűszernedveknek  
hátuk lesz az ég tükre ultraibolya  
pikkelyek a kövekre fénypacákat vernek  
mikor kimerülnek a szirmok elpattannak  
a gyíkfarkak is szarutölcsérek gyűjtik  
a szárított leveleket homok tömi a bejáratozat

*így lesznek a balatoni kecskekörmök  
így lesznek kunsági mályvatölcsérek*

rozmarinkúpokat gyűjtenek a porhalászok  
farkcsúcsokkal kacsáznak a homokfelszínen  
hányat pattan mire kavicságyba merül vagy

beékelődik a földszelvényekbe  
a felpikkelyeződött agyag határárkaiba

a legeslegalja vizes még ott laknak  
a mocsári lányok nádszívószálakon tekintgetnek  
a pormelegbe nádvirágokat fújnak a tómederbe  
hátha a klímagyűrű hátha a kavicsok helyett újra víz  
kopogtat majd a fenéken ki lehet kaparni a sárból  
lemosni a hínárhajat mosni hátha nem törnek le a hagymák  
kifakadnak az ártéri kutak feltörnek mint egy régi  
eldugaszolódott fürdőkádból előbb a salakok  
sipolyszagú pállott elmérgesedett  
apátiafertőzésbe ragadtak aztán kilőnek  
a kénköves bűztojások a mocsári ágyúkból  
az akkumulátortelepekre  
és mint a rosszkodó kislány vízbombái  
úgy lepi el a gyógyvíz a kistermelőket  
és aki ezt aggódva figyelni egzisztenciális  
szorongással vagy mindössze kényelmi okokból  
azt kíméletlenül mossa majd el  
még csak ökológiai bosszúról sem beszélhetünk majd  
ez egyszerűen a dolgok rendje

*a gyíkok farka nem üvegesedik el többet  
a kiszáradt tómederben megmarad az eső*

Szabó Krisztina

## Father Vader

– Nem vagyok az apád.

*Father Vader sértetlenül kel át az üvegtengeren.  
A jég tükörpengeként zuhog körülötte,  
megperdül páncélján.  
Vadászrepülő-szilánkok szállnak  
célra tartva,  
az én vénám vágják át.*

*A tükör mögötti lékben olajtól sötét a víz.  
Radioaktív szarkofág a múlt.*

*Father Vader hamulepte lakótelepeken bolyong.*